

LÚZŘI

Stále
spolu

SOPHIE
HÉNAFFOVÁ

Lúzři: Stále spolu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie Hénaffová
Lúzři: Stále spolu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LÚZŘI

Stále
spolu

SOPHIE
HÉNAFFOVÁ

Mojí malé smečce, zase

„Fénixové se brodili popelem.“

Eva Rosièrová v *Laura Flammesová a tým v nemilosti*

PROLOG

24. listopadu 2012 v départementu Vaucluse

Jacques Maire kráčel podél kanálu protékajícího městem L'Isle-sur-la-Sorgue. Počítal kachny. Průhlednou vodu zabarvovaly zelené rostliny, líně se vlnily v proudu a občas mizely ve slunečním třpytu. Řeka pokojně kolébala pár pramic a chodce vybízela ke zpomalení.

Jacques se sebevědomým úsměvem vesnického dobrodince odpověděl na vzdálený pozdrav zaměstnance knihovny, pak zašplhal pod platany směrem k pekařství. Jeho pozornost upoutala mramorová deska památníku padlým na náměstíčku. K seznamu zemřelých přibyla čerstvě vyrytá řádka. Z posledního písmene vyklouzla dosud vlhká kapka zlaté barvy. Někdo připsal další jméno.

Jacques Maire: 17. srpna 1943 – 25. listopadu 2012.

25. listopadu.

To mělo být zítra.

Paříž, 28. listopadu 2012

Komisařka Anne Capestanová zápasila s poslední z vadných tiskáren, které jim šibalsky dodalo zásobovací oddělení. Přístroj tvrdohlavě hlásil: „chybí barva“, ačkoli do něj Capestanová právě vložila novou náplň. Komisařka už vyzkoušela všechna tlačítka a teď to vzdala. Na vytisknutí neměla nic tak důležitého. Na ničem důležitém totiž nepracovala. Nepracovala už vlastně vůbec na ničem.

Po oslnivém začátku kariéry, olympijské medaili ve střelbě a nejkrásnější sbírce frček, jakou kdy jaká mladá komisařka získala, ji převedeli do oddělení pro záležitosti nezletilých, jenže to netušila, že tam dosáhne meze své emoční odolnosti. Při jednom případě, krutějším než jiné, podezřelého prostě a jednoduše zastřelila. „Premiantka na šikmé ploše, něžnost kalašnikova“, jak ji popsala její kolegyně Rosièrová, se vyhazovu vyhnula jen proto, že měla vést tenhle tým odepsaných policistů, což byl nápad velkého šéfa Burona: v justiční policii provedl čistku a všechny nežádoucí živly smetl do jednoho oddělení.

Před měsícem tihle lůžři vyřešili svůj první případ, ale místo aby jim to vyneslo opětovné uznání, pohřbilo je to pod

další vrstvou opovržení. Teď se z nich stali udavači poldů. Zrádci. Obzvláště palčivá nálepka, kterou se svědomí Capestanové i její pýcha užíraly.

Major Lebreton situaci bral se svým obvyklým klidem. Už pohrdání kolegů zažil, protože poté, co zakusil slávu zásahové jednotky, byl kvůli homosexualitě přeložen na Generální inspekci bezpečnostních sborů, kde byli všichni za Jidáše. Ve smutku po ztrátě partnera pak snášel diskriminaci mnohem hůř. Podal stížnost na svého nadřízeného, což ho vykoplo rovnou čarou do oddělení zatracenců, které vymyslel Buron. Teď seděl na zhoupanuté židli s nohama na stole a pročítal týdenní přílohu *Le Mondu*, aby si odpočinul od marného pročítání starých spisů odložených případů, kterých měli plnou chodbu. Ze sousední místnosti sem náhle pronikl zvýšený hlas, takže major sklonil noviny, chvilku poslouchal, pak zvedl obočí a znovu se začel do článku.

Šlo o xtý spor vznětlivé Evy Rosièrové s neústupným Merlotem. Neustále se dohadovali, ne nutně o stejné věci ve stejnou chvíli, ale nezdálo se, že by jim to nějak vadilo. Tentokrát bylo slyšet, že se hádají o přednosti nejnovější kapitánčiny vymoženosti – kulečnicku. Kapitánka Rosièrová, spisovatelka, scénaristka a milionářka, všechny mocné od Šestatřicítky po státní zastupitelství štvála tím, že je zesměšňovala v televizním seriálu. Od chvíle, kdy přistála v tomhle komisařství v ulici Neviňátek, se věnovala zařizování zdejších prostor, a to stále méně zdrženlivě. Když předchozího dne nadhodila možnost koupě stolního fotbálku, aby se zabavil Dax a Lewitz, Capestanová se otázala, zda nehodlá do komisařství taky zavést placený vstup

nebo rozdávání žetonů. Merlot byl při tom a nad tou otázkou se zamyslel, aniž pochopil její ironii. Rosièrová jakožto důmyslný stratég pod zdáním neotesance hodila zpátečku. Capestanová nepochybovala, že ústup je pouze dočasný.

Komisařka odešla od tiskárny do místnosti, z níž se nyní díky stolu pro anglický biliár, obdélníkové lampě s třásněmi, čtyřem klubovkám, stojanu na tága a nádhernému baru s pultem z masivního dubu a ladícími barovými stoličkami stala „herna“. Eva se vytasila s pádnými argumenty: „Teď je to jasné, Anne, do oddělení už nebude chtít přijít nikdo další. Volné místo můžeme klidně využít, nebude to vypadat tak smutně.“ Z místnosti opravdu už nečišel ani náznak smutku a vlastně ani žádné volné místo.

Někdejší kapitán z mravnostní policie Merlot, alkoholik rozložitě postavy a svobodný zednář vynikající uměním, jak jednat s lidmi, stál pevně rozkročen s výrazem mužské pýchy ve tváři, v jedné ruce tágo, ve druhé sklenku červeného vína, neotřesitelný jakoukoli bouří. Na saku měl stopy namodralé křídy. Rosièrová pokračovala ve svém výpadu:

„... je to se vším stejné... Podívej se na nosorožčí roh. Jednou nějakej blbec uviděl nosorožce a řekl si: ‚Páni, skvělý, chci taky takovej, možná ho stačí roztlouct a spolykat, abych byl postelovej borec‘, a od těch dob zvadlí fíci celého světa nosorožce vyhlazují, jen aby toho svýho dostali do pozoru.“

Pes Pilot seděl Rosièrové u nohou a nábožně ji poslouchal. Obrátil čenich k Merlotovi, aby viděl, co na to dokáže říct.

„Přesně tak, drahá přítelkyně! Vitalita! Rád s vámi souhlasím, právě ona vede k rozsáhlým výtobytkům a k vědeckému

pokroku!“ souhlasil kapitán s rozmáchlým gestem, takže tágem málem vypíchl oko poručici Évrardové.

Tu vyhodili z oddělení hazardních her kvůli závislosti na sázení. Teď se bokem opírala o stůl a stoicky čekala, až rozhovor skončí, přičemž prsty bubnovala na lesklé dřevo. Víceméně záměrně stála otočená zády k poručíku Torrezovi, který se choulil v křesle vzadu v místnosti a tágo měl opřené o opěrku. Capestanová došla k němu:

„Kdo vyhrává?“

„V debatě, nebo v kulečnicku?“

„V kulečnicku.“

„V tom případě já.“

„S kým hraješ?“

Torrez se zakabonil:

„Se sebou.“

Torrez ani tentokrát nebyl v týmu s nikým, raději hráli tři proti jednomu. Byl to pokrok, před měsícem by do místnosti nemohl ani vkročit, aby z ní všichni ostatní neutekli. Jeho ponurá pověst člověka, co nosí smůlu, dozajista slábla, ale jen postupnými krůčky. Každý, včetně Torreze – a hlavně on –, dál zachovával pravidla zdravé opatrnosti. Jen Capestanová k němu přistupovala, jak chtěla, nehodlala trpět, aby jí v jednání bránila jakákoli pověra.

Komisařce se z kapsy ozvalo cvrkání cvrčka užívajícího si slunce. Mobil. Na displeji se objevilo jméno Buron. Ředitel justiční policie jí volal naposledy před měsícem. Tehdy jí sdělil, že dodržel slib a mají pro ně to nové auto ve slušném stavu. Praporčík Lewitz, automobilový maniak, ho záhy nato nabou-

ral. Dále Buron doporučoval, aby se jejich oddělení snažilo chvíli na sebe moc neupozorňovat, než se kolegové i sdělovací prostředky trochu uklidní. Komisařka namítla, že už i tak jako by pro ostatní neexistovali. Ale chápala, že nějaké přechodné vyčkávací období je nejspíš nezbytné.

Jestliže jí Buron dnes volá, možná se rýsuje nějaká dobrá zpráva. Capestanová hovor přijala.

„Dobrý den, pane divizní, čemu vděčím za tu čest?“

*

Z Orsiniho sterea, neměnně naladěného na Rádio Klasik, se linula Schubertova sonáta. Projednou ji kapitán neposlouchal. Rukou zamyšleně uhlazoval stránku deníku *La Provence*.

Přes tři sloupce se táhl titulek: „Jacques Maire, osobnost L'Isle-sur-la-Sorgue, zavražděn na ulici“.

Orsini vytáhl z nádobky na tužky nůžky a pečlivě článek vystříhl. Pak otevřel zásuvku, vytáhl z ní červené lepenkové desky a výstřížek do nich vsunul. Přes desky přetáhl gumičky, otevřel černý fix a pár vteřin ho držel nad deskami. Nevěděl přesně, jak je nadepsat.

Nakonec značkovač odložil a desky uložil do zásuvky neoznačené.

2

Hlavní město se pod svým neprůhledným nebem opět zachumlalo do zimní výbavy. Jemný mastný déšť Pařížany přiměl chodit se sklopenou hlavou s pohledem upřeným na dlažbu a den, který sotva začal, je už skličoval. Capestanová s bradou zabořenou do mohutné pestré šály a zabalená do tlustého černého zimníku s kapucí, se proplétala lesem deštníků mezi chodci v Daguerrově ulici. Rychlý krokem zabočila do Gassen-diho ulice, kterou v úrovni Froidevauxovy zcela uzavřeli kvůli zajištění místa činu.

Mrtvolu našli před dvěma hodinami, záležitost to byla úplně čerstvá. Komisařka měla kancelář zavalenou krabicemi se starými spisy, takže jí vrtalo hlavou, čemu vděčí za tento návrat do současnosti.

Nevyhnutelní čumilové si mohli vykroutit krk, jen aby za policejními páskami a rameny zarputilých policistů zahlédli nějaký exkluzivní detail. Komisařka si razila cestu davem drben, s úsměvem ukázala průkaz a prošla zátarasem, přičemž pohledem pátrala po vysoké postavě ředitele Šestatřicítky. Kromě místních policistů a policejních techniků zaznamenala

pár poručíků z kriminálky, jíž tenhle případ určitě přidělili, a nahoře v ulici kupodivu spatřila i zaparkovaný skříňový vůz těžkooděnců ze zásahovky. Připočte-li se její maličkost, na obyčejnou vraždu se sem sjelo příliš mnoho policejních oddělení. To všechno vzbuzovalo stále větší zvědavost.

Buron s rukama vraženýma do kapes svého khaki duffle-coatu nepříliš spokojeně shlížel na shon všech těch lidiček. Když zahlédl Anne Capestanovou, pousmál se, ale úsměv hned zmizel.

„Dobrý den, paní komisařko.“

Anne si sundala kapuci, aby si mohla všechno dobře prohlédnout, a odpověděla:

„Dobrý den, pane divizní komisaři. O co tu jde? Je nás tu nějak hodně.“

„Ano, máte pravdu. Až příliš,“ dodal Buron a otočil se, aby přehlédl celé to hemžící se shromáždění.

Capestanová zabořila bradu zpátky do šály.

„Proč jste nás tolik svolal?“

„Protože obětí je hlavoun z Pátrací a zásahové jednotky. A já už vím, jakou cestou se ta jednotka i kriminálka pustí. Budou se hrabat ve všech starých případech nevráživosti ze strany organizovaného zločinu, prověřovat policajtské případy od dob, kdy byl prefektem Broussard, a opomenou všechny stopy, které se nebudou hodit k legendě.“

Vražda významného policisty... Případ, co neposlouží legendě... Anne se obávala, že začíná rozumět.

„Pane řediteli, neříkejte mi, že bude zase třeba dostat nějakého poldu? Už tak nás kolegové div nekamenují.“

Capestanové nijak zvlášť nezáleželo na tom, co si o ní druzí myslí, což se, nutno přiznat, docela hodilo, jenže pocit zavržení časem nakonec dolehne i na toho nejméně nezávislého člověka. Kdo si chtěl za všeobecného odsuzování uchovat jasný pohled, musel vynikat odvahou, nebo naopak lhostejností.

„Ne, nechci po vás nutně, abyste ‚dostala‘ některého kolegu, jen chci, abyste uvažovala o všech stopách jako u jakéhokoli jiného vyšetřování. Nicméně ano, je dost možné, že budete narážet na jisté nepochopení.“

Buronův výdech se podobal povzdechu. Zamnul si ruce v rukavicích a rozhodl se pokračovat zcela otevřeně:

„Abych vám nic neskrýval, moje rozhodnutí připojit vás k vyšetřování nikoho moc nenadchlo. Kriminálka má za to, že nepotřebuje, aby jim někdo mluvil do vyšetřování, a že stačí už to, že se jim pod nohy plete zásahovka, takže o černé ovce vážně nestojí.“

Komisařka si odhrnula z tváře vlhký pramínek vlasů.

„To si dovedu představit. Ale já to nechápu, pověřilo nás tím případem státní zastupitelství?“ podivila se.

Buron zamračeně zavrtěl hlavou a v ranním vzduchu mávl rukou. V řeči divizního to znamenalo: „Ne, ne tak docela, zbývá pár administrativních maličkostí, nic důležitého.“ Capestanová si to gesto přeložila po svém: „Ne.“ Státní zastupitelství o existenci jejich oddělení ani nevědělo a Buron je hodlal nechat do justiční policie, jejímž byl ředitelem, nenápadně vrůst. Komisařku znovu zaujalo, proč tu vlastně má být. Aniž by chtěla být přehnaně skromná, věděla, že v podobném případě budou k ničemu. Buronovo rozhodnutí nedávalo smysl.

„Promiňte, že naléhám, ale proč jste nás zavolał, pane řediteli?“

Buron náhle rozhovor přerušil, neboť kolem procházel velice vysoký muž, hora svalů v kožené bundě barvy bílé kávy stejně jako jeho tvář. Dost hezká, ale uzavřená. Buron se dotkl mužova lokte, aby ho zastavil. Chlapík se otočil. Každým pohybem jeho obrovské masy se posouval stín jak od mrakodrapu. Když poznal ředitele justiční policie, okamžitě se zastavil a zaujal postoj podobný pozorů. Divizní uznale kývl hlavou a obrátil se na Capestanovou:

„Komisařko, dovolte, abych vám představil poručíka Diamenta z Pátrací a zásahové jednotky. Jednotka Lezců, jestli se nepletu?“

Důstojník se ještě víc napřímil, zjevně byl hrdý na to, že patří k uznávané akční skupině: tito elitní policisté slaňovali budovy a dokázali vrazit se zbraní v ruce do skryší i těch nejbezpečnějších gangsterů. Uvážíme-li chlapíkovu velikost, gangsteři i lano se tím ocitali ve svízelné situaci.

„Souhlasí, pane řediteli.“

„Dozvěděl jsem se, že právě vy, poručíku, budete mít na starost spolupráci mezi vaší jednotkou, kriminálkou a oddělením Capestanové, jestli se nepletu?“

„Souhlasí,“ odpověděl hlasem o poznání slabším.

„Těší mě, poručíku,“ pronesla Anne s nataženou rukou a přítivým úsměvem.

Muž jí stíkl ruku a kývl na pozdrav, ale jejímu pohledu se vyhnul. Komisařce se zdálo, že v jeho očích vidí spíš záblesk smutku než pohrdání nebo vztek, že se bude muset zahazovat s tak ubohými protějšky. Nejspíš to s prací nijak nesouviselo.

„Jakmile bude zaprotokolováno první ohledání, poručík vám předá kopii. Bude vás informovat o tom, jak vyšetřování v jednotlivých odděleních postupuje, a vy mu sdělíte vaše vlastní kroky v téhle věci. Chci, aby na tom všechny dotyčné policejní složky spolupracovaly zcela transparentně. Můžu se na vás spolehnout? Poručíku? Komisařko?“

Diament opět přisvědčil vojáckým přikývnutím. Capestanová souhlas potvrdila pokrčením ramen s pobaveným úsměvem.

Když se poručík odporoučel, komisařka, která se málokdy nechávala odradit, se vrátila k důvodu své přítomnosti. Obrátila se na Burona:

„Takže se znovu ptám, proč my?“

Ředitel ji jen vybídl, aby šla za ním. Zamířili k mrtvole, nyní už přikryté plachtou, a obuli si ochranné návleky. Technik z oddělení zajišťování stop stál na přenosných schůdcích a snímal otisky z cedule s názvem ulice. Jeho kolega stojící pod ním netrpělivě čekal s elektrickým šroubovákem v ruce. Tabule už nehlásala „Gassendiho ulice“, jak měla, nýbrž „ulice Serge Rufuse, komisaře křiváků, 1949–2012“.

A Capestanová najednou chápala, proč Buron povolal právě ji.

Paul zažil oslnivou slávu a pak její konec. Bylo to ještě dost živé, ale brzy ho budou považovat za totálně odepsaného. Nebo možná už odepsaný je, v tomto ohledu bývají ti, jichž se to týká především, často informováni jako poslední. Nenadále zavolání produkční společnosti tomu v každém případě nasvědčovalo. Pořad reality show. To mu dnes nabízeli, reality show! Odmítl.

Samozřejmě že váhal, ale jen vteřinu. Dlouhou. Ponižující. Přísliby návratu do televizních spotů měly vábivou sílu jako had Ká. Jenže Paul řemesla zanechal, přinejmenším této jeho stránky. Občas ho snad napadalo, že by se k němu vrátil. Až to přijde, bude postupovat jinak. Prozatím tu bylo divadlo, jež měl řídit, a armáda komiků, které měl něco naučit.

Vyhrnul si rukávy béžové košile a sedl si ke stolu, že si přečte maily. Fůra jich přišla od Huga, jednoho z nových svěřenců, který se snažil vydávat své ego bažící po pochvalách za existenciální úzkost. Dorážel vzkazy a Paul se opřel do křesla a dopřál si minutku klidu, než mu zavolá. Mechanicky si protřel tvář a bradu, aby zkontroloval své dokonalé oholení.

Pak mu jako až příliš často pohled utkvěl na zarámovaném plakátu, který měl před sebou. Na něm mu bylo o dvacet let méně. Byl obklopen svými dvěma přáteli z dětství, s nimiž tvořili *Otrapy*, jednu z nejznámějších komických trojic v devadesátých letech.

Měli úspěch, a zasloužený: hluchá místa zaplnil talent, píle a štěstí. Tehdy jim úspěch připadal normální a samozřejmě věčný, logický následek mládí, kdy vám k zajištění vůdčího postavení v partě stačí dobré dřiny a utrhané knoflíky. V podstatě šlo jen o to, že vtípkům na scéně místo kamarádů tleská publikum. Pak přijde televize a hýření se stane rutinou. Být slavný je přirozeným vyústěním, nic víc. Člověku potom zbývá celý život na to, aby si uvědomil, jak cenný byl onen okamžik milosti. Jenže ten se už vypařil.

Tehdy byli *Otrapové* v duchu doby. V témže duchu, který je později vdechl a vydechl novou módu: stand-up. Přicházelo to pozvolna. Trojice se rozešla. Paul investoval do divadla. Myslel si, že tak bude mít vždycky kde hrát. To se ale pletl. Měl co dělat, aby pokryl výdaje. Na ulici ho lidé ovšem dosud poznávali, jenže za to, aby se na něj chodili dívat, už nebyli ochotní platit. Povídali mu o jeho starých skečích, ale pletli si je se scénkami komiků jménem *Nuly* nebo *Bezejmenní*. Takové je publikum, člověk myslí, že vás miluje, a ono si vás pořádně ani nepamatuje. Nejspíš proto, že mu na vás nezáleží.

Paul postupně začal působit jako producent mladých komiků, pak dalších. Ti mladíčci sice dávali najevo opatrnou věrnost a poslušnost, ale pohlíželi na něj vždycky trochu svrchu, s přesvědčením, že humor, ten nový, humor tohoto století, vymysleli oni. V jejich věku se Paul choval úplně stejně.

Fajn. Paul plácl dlaněmi do stolu. Zavolat Hugovi, tomu blběčkovi na vzestupu. Aspoň jeho představení vynášela. Paul se naklonil, aby vzal do ruky mobil, když tu se na displeji objevila esemeska: „Ahoj. Jsi doma?“ Byla to jeho žena. Jeho bývalá žena.

Do očí mu okamžitě vhrkly nepatřičné slzy. Strnul a zadržel i dech, aby se sebral a slzy potlačil. Zařal čelist, zlobil se sám na sebe, že je na tom dosud takhle. Vzápětí to bylo silnější než on, vrátil se k mobilu a zíral na něj, jako by mohl mluvit, vysvětlit, všechno smazat, začít jiný život.

Když před rokem opustil ženu, zbavil se svého posledního záchytného bodu, své poslední přítelkyně, pevného podloží. A taky své jediné lásky.

Její nepřítomnost ho děsila. Pronásledovala ho myšlenka na její přítomnost jinde ve městě. Na její něhu, nezávislost, na její formát a samozřejmě na její tvář. A její tělo a její noci.

Když od ní Paul odcházel, věděl, že opustit ji bude těžší než opustit všechnu svou někdejší slávu.

Na stupnici zuboženosti se náhle cítil totálně na nule.

Odemkl klávesnici a nejistým, jakoby pověřčivým pohybem odepsal „Ano“.

Potom trpělivě čekal.

Když zvonek u dveří rozezněl své tři tóny, na tváři se mu bezděčně objevil úsměv.

Capestanová se zařatými pěstmi vraženými do kapes stála před zavřenými dveřmi, jejichž otevření se obávala. Ovšemže tohle musela udělat ona. Ani na chvíli ji nenapadlo, že by se mohla tomuto okamžiku vyhnout. Přemáhala se však, aby vstoupila se vztyčenou hlavou a potlačila sklony k hněvu, které by se mohly neuváženě projevit. Naštěstí ji smutek a empatie přiměly zachovat patřičnost.

Tak tedy Paula znovu uvidí. A navštíví jeho nové prostředí, protože když odcházel, zahrál si na šlechtného a nechal jí byt. Anne sebrala veškerou upřímnost a opravila se: on si na šlechtného *nehrál*, on se šlechtně *zachoval*. Jako vždycky. Jak věděla, ten byt představoval poslední pozůstatek z nestydatého bohatství, které se smrsklo na normální poměry. Paul si vzal jen nábytek po prarodičích, pračku, myčku nádobí. Čímž jí taky říkal: vždyť ty jsem používal já.

Jenže taky utekl při první potíži a schoval se přitom za mravokárný proslov, který se mu náramně hodil. Toho dne Anne zabilo jednoho darebáka, a předtím nejednoho lumpa poranila, její kariéra šla k čertu, a ona ani náznakem neprojevila lítost. Nemě-

la k tomu co říct, nehodlala se ospravedlňovat, a především mu o tom nechtěla povídat. Paul pár minut čekal, pak odešel.

Anne uslyšela zvuk blížících se kroků, ztuhla a všechno kolem ní zmizelo.

Dveře se otevřely a objevil se v nich nejkrásnější muž, jakého kdy potkala. Její manžel. Zdálo se, jako by Paul nasával všechna světla tohoto města. Kamkoli přišel, byl jako ohňostroj uprostřed žárovek. Paulova maminka, ač skromné povahy, se pokaždé, když se ten zázrak objevil, pyšnila: „Moc jsme se s jeho otcem nespletli: vybrali jsme mu Newmanovo křestní jméno a podobá se Redfordovi.“ Na což dotyčný otec zachmuřeně odpovídal: „Jo, krásná herecká tvářička.“ Kompliment okamžitě pohasl a do očí bila absence hrdosti.

A tenhle otec dnes zemřel, zavraždili ho. Bylo na Capestanové to synovi oznámit.

Paul se při otvírání dveří na okamžik usmál, ale když viděl, jak zachmuřeně se na něj tváří, úsměv se rychle vytratil. Přišla jen jako posel, přinášela zprávu, která vylučovala jakékoli žertování. Shledání bude mrazivé a obtížné. Musela se do toho vrhnout.

„Ahoj. Můžu na chvíli dovnitř?“

Kratičce zaváhal, trochu se naklonil, jako by ji chtěl políbit na tvář, ale její strohost ho přiměla si to rozmyslet. Nakonec beze slova ustoupil, aby mohla vejít. Lehce o něj zavádila. Stále používal toaletní vodu Musk od Kiehl's.

„Díky.“

Capestanová vešla do bytu a jak z hrdopýšnosti, tak kvůli důstojnosti se nerozhlížela kolem, přestože k tomu měla sto chutí.

„Bylo by lepší, abychom si sedli, jestli ti to nevadí.“

Paul z jejího tónu i z nemístnosti takového prvního shledání po roce pochopil, že se děje něco zvláštního. Znal svou manželku dost na to, aby ho ani na okamžik nenapadlo, že si s ním chce zahrávat. Ukázal jí na pohovku a sedl si do křesla proti ní. Anne se usadila, ani si nesvlékla kabát. Spojila ruce a rychle si přešla po jizvě podél levého ukazováku.

Hledala slova, nejlepší formu. Podobné situaci ji její práce vystavila nejednou. Ale nikdy nešlo o Paula. Hleděl na ni trpělivě s výrazem vojáka připraveného dostat ránu, tvrdě vycvičeného a přístupujícího k bolesti fatalisticky. Od chvíle, co mu z tváře zmizel úsměv, nečekal nic dobrého. Měl pravdu. Capestanové to bylo líto. Slyšela vlastní hlas, tvrdší, než by si přála, který se rozhodl místo ní:

„Mám hodně špatnou zprávu, Paule. Tvůj otec...“

Na vteřinku sklopila oči, a když opět vzhlédla, Paul už pochopil a čekal na potvrzení. Poskytla mu je.

„Byl zavražděný, nejspíš dneska ráno.“

Paul se schoulil do křesla a zíral na jeden bod na konferenčním stolku. Dlaní pravé ruky jemně třel hnědou kůži opěrky. Jak byl rozpolcený mezi účinek té zprávy, lítost a potřebu všemu pevně čelit, zdržel se jakékoli reakce. Nohy se mu lehce třáslly. Capestanová předstírala, že si toho nevšimla.

Aby se nemusela dívat na utrpení svého muže a ušetřila ho svého pohledu, odhodlala se rozhlédnout kolem sebe. Byt, jak očekávala, byl přívětivý, mužný a radostný. Celou délku obyčejného pokoje zabírala obrovská dubová knihovna přečpaná knihami v brožovaném vydání, komiksy, DVD, ragbyovými

trofejemi, filmovými postavičkami a porůznu rozmístěnými obrázky znázorňujícími většinou moře. V jídelně nebyl jídelní, nýbrž psací stůl, dost uklizený, a za ním výborně vybavená kuchyňka.

Šlo o vážnou chvíli, ale Anne byla policistka. Bezděčně zaznamenávala detaily, zkoumala okolí, analyzovala, co vidí. A v téhle velké místnosti nikde nespatriła žádnou stopu po ženě nebo dětech, ani náznak jejich blízkého narození. Nic ne-nasvědčovalo tomu, že by tu přijímal návštěvy. Paul byl zřejmě svobodný. Capestanová pocítla podivnou radost, která jí zaplavila hrud' a zatlačovala do kouta zlobu i dřívější stopy vzteku. Však ony se brzy vrátí. O tuhle radost nestála. Dokonce si měla za zlé, že ji cítí.

Její pozornost upoutal roh zadní strany rámu vykukující zpoza velkého příborníku vedle kuchyňky. Poznala ho, vynořil se z tak dávné minulosti, až to bylo nepravděpodobné. Ten rám sama vyrobila Paulovi k třicátinám. Metr krát dva, v reliéfu. Směs fotografií, lístků do kina, oblázků, vstupenek na koncert, racčích pírek a dalších drobných připomínek jejich společných zážitků. Tenkrát byl hvězda a měl všechno, žádné dárky ho už nemohly překvapit. Ale před touhle nepověsitelnou věcí zůstal užasle, šťastně, spokojeně stát. Nikdo mu nikdy nic nevyrobil. Patnáct let poté ještě Anne vrtalo hlavou, co ji to tehdy popadlo. Byla stejně jako on ztělesněnou ostýchavostí, příběh svého vztahu by nikdy nemohli takhle ukazovat. V dalších letech v pozdějších letech tohle veledílo porůznu ukrývali. Nikdy se neodhodlali ho vyhodit, dokonce ani ho strčit dolů do sklepa.

Mimoděk dojatě pohlédla na Paula. Mírně plavá kadeř mu zakrývala oči podobně zlaté barvy.

Neplakal.

Capestanová by na jeho místě takového otce taky neoplakávala. Přesto měl rysy stažené bolestí a zatínal čelisti.

Možná měla Anne říct pár slov, možná ho měla utěšovat, možná ho chtěla utěšovat. Jenže zůstala sedět bez hnutí, radši váhala.

Pohlédl na ni, jako by i on hledal začátek věty a pak to vzdal. Nakonec se vymanil z křesla a zamířil ke kuchyňce, kde napustil vodu do kávovaru a vzal dva šálky:

„Chceš kafe?“

„Jo, díky.“

V místnosti se začalo hromadit mlčení, zabíralo místo, zakrývalo je jednoho druhému. Podél podlažních lišt se jako přízraky plížily pozůstatky jejich lásky. Nenacházeli žádná slova, protože očividně žádná odpovídající neexistovala.

Paul před ni postavil šálek na konferenční stůl, s moka lžičkou a poloviční kostkou cukru. Pak se vrátil do křesla, aby si vypil ten svůj.

Několik minut kávu míchal, nakonec promluvil:

„Nejsi pověřená vyšetřováním?“

V tónu jeho otázky jí neunikla latentní útočnost i rezignace. Stručně odtušila:

„Jsem.“

Kratičce povzdechl a šálek naráz vypil.

„Nemělas ho ráda.“

Okolnosti by vyžadovaly jistou zaobalenost, ale bylo zbytečné popírat, co bylo zjevné.

„Ne.“

„Nepošpiň ho.“

Anne bezděčně přikývla na souhlas. A hned si to vyčítala.
Takový slib nebude možné splnit.

5

Caestanová neměla v úmyslu trávit na tomto případě věky. A už vůbec ne dopustit, aby ho místo ní vyřešilo jiné oddělení a pak bezohledně vrazilo k Paulovi a sdělilo mu nejen to, kdo to udělal, ale taky dlouhý seznam všech, kdo jeho otce nenáviděli. A určitě i jeho poklesky.

Už myslela na místo činu, jak je měla v paměti. Tělo leželo na zádech s pokrčenými koleny, díra po kulce uprostřed čela, paže za zády. Serge Rufuse přiměli pokleknout, než ho zastřelili zepředu s pohledem z očí do očí. Nulový soucit, jistý smysl pro moc a pro pomstu nebo naprostá lhostejnost sociopata. Taky tu byla ta tabule s názvem ulice. Sadistické aranžmá.

Hledají člověka nebezpečného a odhodlaného.

Z místa činu si zapamatovala taky všechny policisty, kteří se tam motali připravení poměřit síly. Desítky policajtů, kteří mají skříňně plné spisů, počítače nacpané programy a databázemi, možnost dožádat se právní pomocí. Se šavlí v zubech hodlali pomstít svého velitele. Caestanová bude muset svůj tím povzbuzovat jako dosud nikdy.

Když se vrátila na komisařství, na zaklapnutí vchodových dveří odpověděla rána kulečnickových koulí jedné o druhou. Všichni ale nelenořili v herně, někteří byli i v obýváku, kde Rosièrová dirigovala Lebretona s Lewitzem, kam vedle krbu postavit asi dvoumetrový stromek. Při pohledu na známky únavy na tvářích obou nosičů bylo zjevné, že se už nějakou dobu nedokáže rozhodnout. Merlot zhroucený do křesla s časopisem v jedné a sklenkou ve druhé ruce dodával odvahy sva-lům i rozhodnutí dobře míněnými poznámkami:

„Nestojí to pevně, přátelé, chce to podepřít! Mám na to oko! I kdyby tím měla utrpět má skromnost, rád bych...“

„Ta málokdy trpí zticha,“ zamumlala Rosièrová a naklonila hlavu, aby posoudila, jak působí odraz větví v zrcadle. „Tady je to dokonalé! Žárovičky se budou odrážet, bude to skvělé!“

„Přesně to jsem říkal,“ souhlasil Merlot. „Počkejte, mám tu nesmírně zajímavý článek o...“

Capestanová mu skočila do řeči. Nemají času nazbyt.

„Promiň, Merlote, máme práci. Lewitzi, můžeš prosím všechny svolat?“

Lewitz zamířil ke dveřím do kulečnickové místnosti a strčil dovnitř hlavu:

„Porada v obýváku.“

Vrátil se spolu s Daxem a Évrardovou. Několik kroků za nimi následoval Torrez.

„Tak co máme nového?“ ozvala se Rosièrová a buclatými prsty mechanicky přepočítávala medailonky zdobící její rozložitou hrud. „Přeložili nás na ostrov Batz? Nebo nás povýšili na pohyblivé terče na střelnici?“

Komisařka Rosièrové gestem naznačila, aby svou ironii mírnila.

„Došlo k vraždě, dnes ráno ve 14. obvodu, zčásti jsme tím případem pověřeni.“

Policistů se zmocnila nemístná radost. Jistě, zemřel člověk, ale jednak ho neznali, jednak čerstvý případ fenomenálně zlepšil jejich postavení. Ozvala se jen Rosièrová, která slovům přičítala puntičkářsky význam:

„Zčásti?“

„Případ svěřili kriminálce a Pátrací a zásahová jednotka jí má být k ruce. My...“

„My máme být přísluhovači a nechat si celé dny nadávat do Jidášů. Dobrá, chápu, se mnou nepočítejte,“ prohlásila Rosièrová a popadla krabici plnou vánočních ozdob.

„Evo...“ spustila Capestanová.

„Má pravdu,“ přidal se Lebreton a poraženecky pokrčil rameny.

„A navíc jestli budeme vyšetřovat my, pachatelem bude další policajt...“ předpověděla Évrardová se smutným úsměvem.

Radost pohasla, sotva se objevila. Nebylo divu. V poslední době jim každá cesta kohokoli z oddělení do Šestatřicítky vynesla jen další urážky. Jeden chlapík dokonce plivl jen deset centimetrů od conversky Évrardové. Kdyby se celý tým nestáhl do sebe a nesemkl se, určitě by neušla depresi a připojila by se k těm, kteří do práce vůbec nedocházeli. Tihle se sem vraceli, ale ztráta motivace se uchytila jako klíště na nečesaném psovi.

Merlot se nadechl, aby svému zanícení dodal novou sílu, a napřáhl ruku s časopisem.

„Tedy, četl jsem skvělý článek tady v časopise *Avantages*. Po-
slechněte si to: ‚Zvířata vkládají svůj čich do služeb vědě a po-
licii, tak se to jmenuje,“ upřesnil, aby to pochopili i Dax a Le-
witz. „„Podle studie Státního zemědělského výzkumného ústavu
mají vepři větší počet čichových genů než člověk, pes nebo
myš. Této schopnosti využívá Izrael nebo Spojené státy k hle-
dání drog, zbraní, výbušnin. Francouzští celníci to zkoušejí
s bretaňskými vepři.‘ Ne, ne, to není všechno, to není všech-
no! ‚Pět krys cvičených k vyhledání pachu střelného prachu
a drog bylo v Rotterdamu v Nizozemsku přijato do řad poli-
cie.‘ Krysy a prasata! No řekněte! O tom bychom mohli uva-
žovat, ne?“

Zdrcená Capestanová se dívala, jak se každý jakoby nic vrátil
ke své drobné činnosti. Vzdali to ještě dřív, než vůbec věděli, oč
jde. Netečnost rozvinula své korouhve vůkol po místnosti a pří-
tomní si v té poklidné prázdnotě začali nebezpečně libovat.

„K jakému vyšetřování, Merlote? Všichni jste se předem
rozhodli se v tomhle volnočasovém středisku flákat. Policejní
krysy, k čemu asi? Vždyť tady žádní policajti nejsou!“

„Komisařko...“

„No co? Chybí málo, abyste sem začali docházet v pyžamu.
Teď vás varuju, buď si vyslechnete brífink, nebo komisařství
zavřu a chodte si do hospody dole, jako všichni.“

Mluvila rozzlobeně, dnešek na ni začal doléhat. Dosáhla ov-
šem toho, že zmlkli, ale jí šlo nejen o zachování autority, ale
taky o získání jejich zájmu.

„Buron nás povolal z dobrých důvodů. My nebudeme praco-
vat pro kriminálku, ale *ve spojení* s ní. Nevím, jestli pachatelem

bude policajt, Évrardová, ale oběť policajt je. Určitě jste ho znali, aspoň z doslechu: Serge Rufus.“

Tentokrát se pozornost všech zaměřila na bílou tabuli odsunutou vpravo od vánočního stromku. Capestanová ze žlábků vzala fix, sundala víčko, napsala hůlkovým písmem „Serge Rufus“, pak se obrátila k týmu, aby zahájila poradou. Bylo třeba postupovat rychle, aby jejich pozornost zase neztratila.

„Než šel Serge Rufus do důchodu, byl jedním z významných komisařů pátračky a zásahovky. V Šestatřicítce se každý policajt usilovně pustí do obrany svého kolegy nebo potopení svého rivala, jak kdo. My bychom měli hrát roli neutrálního Švýcarska, nezávislých čmucharů. A možná prozkoumat stopy, které ti oficiální pátrači víceméně záměrně opomenou.“

„Budeme mít stejné informace jako ostatní?“ ujišťovala se Évrardová.

„Normálně ano... Jeden příslušník zásahovky má zajišťovat náležité předávání informací mezi jednotlivými sekcemi.“

„Takže jestli vyřešíme případ dřív než oni, na vyšších místech by se to dalo považovat za vítězství?“ vyptávala se dál ta nenapravitelná hráčka.

„Za pěknou řádku,“ přisadil si Merlot, aby podpořil svou partačku.

„Nářez,“ dodala Rosièrová, ne snad z legrace, ale spíš jako veřejnou omluvu.

Všichni se usadili pohodlněji a čekali na pokračování výkladu. Merlot a jeho obvyklý naturel si už zabrali značnou část pohovky, zatímco Évrardová, Dax a Lewitz se tísnili na té zbývající. Lebreton stál, opíraje se zády o zeď, a Rosièrová si posu-

nula polstrované sedadlo tak, aby se tím kruh uzavřel, přičemž místo dvířek vedle ní pěkně zpřima seděl pes. Všechny čtyři nohy Torrezovy stoličky stály v chodbě a on se nakláněl jen trupem, aby diskusi sledoval.

„Máme ale přece jen jistou nevýhodu. Jestli opravdu jde o vyřizování účtů spojené s některým případem organizovaného zločinu, nebudeme znát jeho historii ani daný terén. My ale máme jiné trumfy, méně obvyklé, jak jsme už viděli, že ano?“ zdůraznila Capestanová, aby jim do žil vlila trochu dřívější hrdosti.

„Cha cha, to není nic nového,“ zahulákal Dax a poplácal svého kamaráda Lewitze po stehně.

Nenadálý záchvat ctižádosti přerušil zvonek. Lebreton, který už stejně stál, a to na vnějším okraji kroužku, zamířil ke dveřím návštěvníka uvítat. Když otevřel, udivilo ho, že na podestě vidí postavu ještě vyšší, než byl sám; málokdy musel koukat nahoru, když s někým mluvil. Zmíněná postava stála prkenně a nejspíš by zabírala celé dveře, kdyby se ten chlap odhodlal vstoupit. Ale on, nepoddajný jako sama spravedlnost, se jen představil a podával Lebretonovi tenkou obálku:

„Poručík Diament, jednotka Lezců. Tady máte kopii údajů k Rufusovu případu. Čekáme na výsledky pitvy a balistiky, ale jsou tu snímky z jeho bydliště, protokol o vyšetřování v sousedství, záznamy o několika podezřelých. Budu vás průběžně informovat.“

Nato poručík provedl téměř po vojensku čelem vzad a přivolal si výtah, aniž Lebretonovi, který stál dosud ve dveřích, věnoval další pozornost. Lebreton vytáhl obočí a pouze hlesl „Díky“, načež dveře klidně zavřel.

Z obýváku se k němu všichni otočili, přičemž Lewitz s Daxem rozjařeně volali:

„No tohle! ‚Jednotka Lezců!‘ Ten se bere vážně!“ Lewitz napřáhl ruku: „Praporčík Lewitz, jednotka Ping-pongu!“

Jeho kamarád rovněž naznačil podání ruky:

„Poručík Dax, jednotka Nintendo!“

„Évrardová, jednotka Skákací guma!“ přidala se Évrardová a zapérovala rukou.

„Merlot, jednotka Patoky!“ vložil se do toho kapitán v záchvatu zasloužilé ironie.

„Uááá!“ ocenili to jeho kumpáni.

Všichni čtyři ještě hýkali smíchy a plácali se do steh, když Lebreton předal obálku Capestanové. Ta ji otevřela a začala se probírat dokumenty. Postupně je předávala týmu. Její pozornost upoutal žlutý lepicí papírek na jednom z posledních listů.

Narychlo na něj někdo naškrábal: „Běž utěšovat synka a vyšetřování nech skutečným poldům.“ Náhlým vztekem se jí zakalil zrak. Tváře jí rozpálil nával krve, srdeční tep se jí zrychlil, snažila se dýchat nosem, aby to vzplanutí uhasila. Zmačkala papírek a pokračovala v pročítání spisu, mozek rozpolcený dvěma směry: jedna část analyzovala papíry, zatímco ta druhá se potýkala s ponížením a cídila zbraně k pomstě.

„Výpisy telefonních hovorů začínají v červnu a končí v srpnu. Nic novějšího nemáme?“ podivil se Lebreton.

Poslední tři měsíce opravdu chyběly. Stejně tomu bylo s bankovními výpisy. Všem dokumentům někdo odejmul strategický obsah.

„Ne. Mám dojem, že předávání informací se férovostí zrovna nevyznačuje,“ odpověděla Anne a snažila se skrýt svou rozmrzelost. „To nevádí, k přemýšlení je nepotřebujeme, a co nám chybí, to si najdeme sami. Tak pohyb, pustíme se do toho, přece jen tu něco máme,“ dodala a tleskla rukama. „Takže Serge Rufuse zastřelili jedinou kulkou mezi oči na ulici. Zápěstí měl svázaná za zády. I když zpráva o pitvě ještě není hotová, spousta zhmožděnin na obličeji naznačuje, že ho zbili, možná i mučili. Jen tak pro potěšení? Z pomsty? Aby promluvil?“

To museli teprve zjistit, ale Capestanová byla v hloubi duše přesvědčená, že bez ohledu na použité prostředky nebylo moc pravděpodobné, že by se někomu podařilo z toho chlapa dostat jediné slovo.

„V Gassendiho ulici není mnoho obchodů, ale i tak tam chodí příliš mnoho lidí i v noci, než aby ho tloukli venku. Leda snad na hřbitově Montparnasse naproti. Pak ho dotáhli dolů před jeho dům speciálně kvůli tomu, aby ho tam zastřelili. Stopy krve na chodníku mluví jasně, střílelo se tam, u té cedule. Spáleniny kolem rány patrně svědčí o tom, že se logicky střílelo s tlumičem. Ještě než dodají balistiku, můžeme předpokládat, že šlo o ráži 9 milimetrů. Pouta nejsou stejná jako ta, co používá francouzská policie, spíš to vypadá na ukrajinský model,“ luštila komisařka hustě popsaný list. „Kvůli metodě i vybavení se kriminálka zaměřila na členy jedné bandy pocházející z Kyjeva. Serge před třemi lety dvěma z nich pomohl za katr a třetímu na jednotku intenzivní péče. Odkud se živý nedostal. Ti lidé jsou vyhlášení velkou záští. Pátrací a zásahová jednotka ale nevylučuje ani další možnosti, jiné bandy. Serge

a jeho lidé naštvají hodně lidí, samá pěkná individua. Se všemi informacemi je třeba zacházet opatrně, protože pocházejí od lidí, co neradi prohrávají.“

Bylo jasné, že kriminálka i zásahovka se vrhnou na probírání spisů o organizovaném zločinu. I kdyby pracovali ve dvou nebo třech skupinách, představovalo by měsíc pátrání, než by se dobrali souvislostí, prozkoumali, co kdo kdy dělal, sestavili seznam námezdních zločinců. Bylo zbytečné, aby se jim jejich oddělení na této půdě snažilo konkurovat. Musejí vymyslet něco jiného.

V první řadě ta tabule s názvem ulice. Té se nevěnoval jediný dokument v obálce, kterou jim Diamant dodal. Nemusela to být nezbytně pravda, ale mohli předpokládat, že osazenstvo Šestatřicítky se o ni bude zajímat až v druhé řadě. Zbraně, krev, msta: folklor především, všechno nemístné až potom. Jenže ta tabule tam byla právě proto, aby ohlašovala konec, vyvolala strach, přiměla někoho, aby se zapotil. V organizovaném zločinu sadisté nechyběli, ale tohle otevřené ohlášení, ironie, svědčilo o rafinovanosti a pobavené úkladnosti, jíž se obyčejní mafiáni obvykle nevyznačují. Mozek se musel točit na plné obrátky, než tohle vymyslel.

Capestanová se znovu postavila před tabuli, aby zapsala rozdělení úkolů.

„Na místě činu,“ prohlásila a fixem ukázala na jednu z fotografií rozložených po konferenčním stolku, „odmontovali tabuli s názvem ulice a místo ní tam připevnili jinou, ta uvádí jméno oběti, její datum narození a datum úmrtí, tedy v roce 2012, a jako zaměstnání: komisař křiváků.“

„Jak dlouho tam ta cedule visela?“ otázal se slabý hlásek Évrardové.

„Nemám tušení. Možná tam budou kamery, když je hned naproti hřbitov.“

„Měli bysme poprosit Lezce, možná by nám ty kamery sundal spidermanskou síť!“ ozval se Lewitz a plácl Daxe po stehně.

„Měli bychom se ho opravdu zeptat, jestli nemají nějaké snímky. Možná nám je Šestatřicítka pošle, až si je sama prohlédne.“

„Vrah znal datum narození toho nebožtíka, to není jen tak, ne?“ poznamenala Rosièrová.

„Ne, to je fakt zajímavé. Daxi,“ pokračovala Capestanová a podívala se po poručíkovi, který se ještě na celé kolo smál vtípku o Spidermanovi, „mohl byste na internetu zjistit, jestli je tahle informace snadno dostupná, nebo jestli je třeba hacknout nějaké administrativní stránky, aby se k ní člověk dostal?“

„Kde se dá vyrobit takováhle tabule?“ odlepil Lebreton záda od stěny. „V obchodě pro kutily? V tiskárně? Přes internet?“

Rosièrová si znovu a znovu prohlížela dokumenty a po chvíli poznamenala:

„Manželka mu zemřela před několika lety, ale oběť měla syna, Paula Rufuse. Nevidím protokol o tom, že by ho vyslechli. Nikdo mu to ještě neoznámil? Vůbec s ním nemluvili.“

Capestanová sklopila hlavu a zírala na špičky svých bot. Bylo načase sdělit týmu skutečné důvody, proč je přibráli k vyšetřování, a možný střet zájmů, který by mohl poznamenat její úsudek. Vzdychla, nic nenáviděla víc než nechat někoho nahlédnout do

podrobností soukromého života. Po tolika letech u policie strávených hrabáním se v životech druhých pěstovala mlčenlivost a smysl pro žárlivě střežené soukromí. Tady musela bohužel poctivost převážit nad chutí si zachovat vlastní tajemství. Komisařka zvedla hlavu a neutrálním hlasem oznámila:

„Synovi jsem to oznámila já. Paul Rufus je můj bývalý manžel. Takže oběť je můj bývalý tchán.“

Osazenstvo místnosti na chvíli zaváhalo, policistům se nedařilo zcela zakrýt, jak si vyměňují pohledy.

„Ale to je geniální!“ zvolala Évrardová spontánně, ale vzápětí svou živelnost potlačila. „Ne, promiň, tak jsem to nemyslela. Já jen, že pokud jde o informace, zázemí a rodinnou historii, budeme mít nad konkurencí pořádnou výhodu...“

„Když myslíš,“ připustila Capestanová.

„Jaký ten superpolicajt teda byl? V cajku? Prohnilěj?“

Komisařka se zahleděla z okna. Na korupci by nepomyslela, to ne, ale několika nepěkných věcí si všimla. I když tenkrát největší pozornost nevěnovala právě otci.

*Státní vysoká policejní škola v Saint-Cyr-au-Mont-d'Or,
Rhôna, únor 1992*

„Capestanová, komisař Buron vám tentokrát opět zachráníl zadek a já nechápu proč. Možná proto, že se mu tak líbí. Ale na mě to neplatí. Rozkaz je rozkaz a má se splnit.“

„Kromě odmítnutí uposlechnout ze zákonných důvodů. Rozkazy, stejně jako vaše narážky, mohou být někdy nemístné, pane komisaři.“

Neříkala to drze, ani nesměle. Capestanové bylo sotva 19 let, takže byla zdaleka nejmladší ze svého ročníku, a ačkoli vynikala téměř ve všem ostatním, pokud šlo o to, mluvit diplomaticky a zaobaleně, měla se ještě hodně co učit. Věděla to a často si to vyčítala, ale nikdy ne dlouho. Na tomto druhu dovednosti bude mít spoustu času zapracovat později. Způsoby Serge Rufuse, nejméně sympatického z instruktorů, stejně na výběr nedávaly: člověk se podrobil, nebo vzbouřil, nic mezi tím.

Oba šli přes školní park k posuvné mřížové bráně vchodu. Při pohledu na rozlehlý prostor táhnoucí se před nimi si komisařka lámala hlavu, jak uniknout a toho nepříjemného rozhovoru se zbavit.

„Moc se mi nelíbí váš tón, Capestanová. Nejsem váš učitel matematiky z páté bé a nehodlám dopustit, aby usmrkanci ze zadních lavic rušili výuku...“

Poslední Rufusova věta zapadla do vzduchoprázdna. Capestanová ho přestala poslouchat, přestal pro ni existovat. Anne vstřebávala příchod jakéhosi poloboha v tlustém námořnicky modrém roláku a bundě značky Carhartt z druhé strany volného prostranství ve světle, které se náhle proměnilo v texaské slunce. Směřoval rovnou k ní a oba zároveň se rozjasňovali stále širším úsměvem, jako by se jich už nemohly dotknout sebemenší pochyby. Když od nich byl na pouhý metr, zastavil se. Capestanová se zastavila. Serge Rufus se zastavil.

„Dobrý den, tati,“ pronesl polobůh.

„Paule, co tady chceš?“ odpověděl komisař neomaleně.

Syn toho nejhoršího. Ta informace daný okamžik zmrazila a Anne přešlápla z nohy na nohu. Ale ledová sprcha, která ji zchladila, se vzápětí do poslední kapičky vypařila vřelostí Paulova pohledu. Paul. Podával otcí složený papír.

„Tvůj práskač, nechtěl říct, jak se jmenuje. Prý je to naléhavé, nějaká schůzka. Ale uvážím-li to přivítání,“ obrátil se Paul k Anne, „radši ho dám tady tvé kolegyni, ta se umí usmívat...“

Capestanová byla duchem už na míle daleko. Otupila ji záplava endorfinů, takže neodkázala mluvit ani zareagovat, dokonce jí ani nenapadlo si ten papír vzít. Mozek jí naráz přestal sloužit ohromením, jako by pohltil celou galaxii. V jediné kratičké vteřině, na niž čekala devatenáct dlouhých let, se Anne zamílovala do frajířka s tváří archanděla, průzračného náfuku, jasného a beze stínu, s egem zářivějším než roztažený paví chvost.

Serge Paulův pohyb zarazil. V chlapcových očích zahlédla záblesk strachu, zaznamenala instinktivní ucuknutí zápěstím, čelist, jak se zařala. Mozek Capestanové zase najel na provozní rychlost. Konec slavnosti. Serge Rufus je surovec a jeho syn to nejspíš ví nejlíp.

7

Paříž, 29. listopadu 2012

„Objednal si ji na téhle stránce,“ prohlásil Dax a ukázal na monitor.

Stránka plná různých vyskakujících animací, na kterou se dostal, nabízela mimo jiné personalizaci pivních püllitrů k odchodu do důchodu nebo výzdobu hrnků špatně vystředěnou fotografií s nalepeným srdíčkem. Stránka tabulek s názvy ulic předváděla značnou rozmanitost materiálů a nápisů: náměstí Vtipálků, Zákaz žbrblání, Novomanželská ulice... Jedno políčko však taky umožňovalo napsat si vlastní nápis, například k ohlášení vraždy a terorizování oběti.

„Nemůžeš se podívat, jestli nenechal nějakou doručovací adresu?“ zeptala se Capestanová, i když předem věděla, že vrah by se určitě nezachoval tak pitomě.

„No jasně, to je fakt!“ nadchl se Dax, který by se tak zjevně zachoval.

Mladý boxer bušil do klávesnice, krčil nos, snad aby stránky na monitoru donutil načítat se rychleji. Nikdy nebylo příliš jasné, na co narazí ani co si z toho vybere. Mozek tohohle počítačového génia byl stále v ringu. Technické dovednosti mu

zůstaly, ale bylo jistější vedle něho setrvat a dohlédnout na směr pátrání. Capestanová však nerada někoho popoháněla, takže než se odebrala k vlastnímu psacímu stolu, jen Daxovi doporučila:

„Jestli náhodou narazíš na číslo platební karty, na nějakou banku, jestli vyslídiš jeho další nákup, cokoli, zaznamenej to. Sbírej informace, probereme je pak. Úspěšný lov.“

Poručík se zatetelil nadšením a usmál se na svou klávesnici. Nevyrovnalo se to sice akční hře *Call of Duty*, ale skoro.

Předběhnout vejtahy ze Šestatřicítky, chytit vraha a pak to opatrně sdělit Paulovi. Komisařka zažívala den plný touhy, povinností a taky bolesti. Nechávala se však při pátrání vést hlavně adrenalinem, aby zůstala ve spojení se svým týmem, který rozhodně nemohl potřebovat žádnou další sklíčenost.

Bouchly vchodové dveře, objevil se krátkonohý pes a vrhl se rovnou do rozkroku Merlotovi, který se rozškylal překvapením. Celým obývákem se rozezněl halasný hlas Rosièrové.

„Pilu! Nebuď sprostý, zatraceně! No co to má znamenat?“

Z kapsy kapitánova saka vykukovala krysa s hnědým kožíškem, patrně ji zaujal psův příchod. Vousky prozkoumávala vzduch ve snaze domoci se objasnění situace. Merlot ji uklidňujícím pohlazením málem omráčil:

„To je moje krysa, cvičím ji pro policejní službu.“

Opatrný pes se ihned stáhl paničce k nohám. Jiskrná Rosièrová oděná do tlusté bundy švestkové barvy se zlatými lemy, která zdvojnásobovala její už tak dost kyprou postavu, zařala zuby a polkla. Pak se zjevně v touze změnit jak téma, tak pohled,